

2.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

z dnia 6 grudnia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie zmiany ogólnych przepisów o totalizatorze na torach wyścigowych towarzystw wyścigów konnych.

Na podstawie art. 19 i 27 dekretu o tymczasowej organizacji władz naczelných (Dz. P. K. P. z r. 1918 № 1, poz. 1) oraz w myśl § 22 ogólnych przepisów o totalizatorze na torach wyścigowych towarzystw wyścigów konnych (Ros. Zb. Praw i Rozp. Rząd. II r. 1911 № 59, poz. 383) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 10 ogólnych przepisów o totalizatorze na torach wyścigowych towarzystw wyścigów konnych (Ros. Zbiór Praw i Rozp. Rząd. II rok 1911 № 59, poz. 383) otrzymuje brzmienie następujące:

„Władze towarzystwa mają prawo, według swego uznania, zupełnie nie otwierać zakładów wzajemnych na pojedyncze dni lub wyścigi, lub nie przyjmować stawek na niektóre konie; w tym ostatnim wypadku koń startuje pod № 0 i przy obliczeniu nie jest wcale brany w rachubę”.

Paragraf 15 ogólnych przepisów o totalizatorze na torach wyścigowych towarzystw wyścigów konnych (Ros. Zbiór Praw i Rozp. Rząd. II rok 1911 № 59, poz. 383) otrzymuje brzmienie następujące:

„Od każdego sprzedanego biletu zakładów wzajemnych Towarzystwo potrąca 13⁰/₀, z czego 10⁰/₀ idzie na rzecz Towarzystwa, 1⁰/₀—na zakup ogierów dla Zarządu Stadnin Państwowych i 2⁰/₀—na rzecz tego miasta, w którym urządzane są zakłady wzajemne”.

Po paragrafie 15 powołanych ogólnych przepisów o totalizatorze wstawia się nowe paragrafy 15-a i 15-b treści następującej:

„15-a. W przeciągu dwóch tygodni po skończonym sezonie winno jest Towarzystwo przedstawić Zarządowi Stadnin Państwowych sprawozdanie z obrotów wzajemnych zakładów z wyszczególnieniem każdego wyścigu i obrachunku oddzielnie, oraz № kwitów na odsetki z odliczeń od obrotów wniesione do kasy miejskiej.

Odliczenia na rzecz miasta winny być uiszczone do kasy miejskiej w przeciągu ośmiu dni od dnia wyścigu”.

„15-b. Każdy, kto robi stawkę we wzajemnych zakładach, wyraża tem samem poddanie się niniejszym przepisom i prawidłom wyścigowym, a w szczególności przepisom następującym:

Stawki mogą być robione według następujących kategorii:

- a) na konia wygrywającego i
- b) na konie, które przyjdą na pierwszym i drugim miejscu, jeśli w wyścigu bierze udział najmniej cztery konie i na pierwszym miejscu, drugim i trzecim miejscu, jeśli w wyścigu bierze udział siedem lub więcej koni.

Wszystkie zrobione stawki są sumowane i obliczane według kategorii i wypłata musi być we wszystkich kasach jednakowa dla każdej kategorii.

Stawka nie może być niższa, jak 20 marek polskich, wyższe zaś stawki muszą stanowić jakikolwiek iloczyn tej sumy.

Przy przyjmowaniu stawek kasy nie są obowiązane zmieniać pieniądze lub wydawać resztę.

Jeśli w jednym wyścigu biega kilka koni jednego właściciela, to stawki na konia wygrywającego są przyjmowane tylko na stajnię, a na konie z miejscem—na każdego osobno.

Stawki można robić do chwili, kiedy sędzia u celownika da sygnał do zamknięcia kas.

Stawki będą zwrócone:

- a) na konia, który nie stawił się do startu,
- b) na konia, który został pozbawiony nagrody,
- c) na konia, który został na starcie,
- d) na wszystkie konie:

- 1) jeśli żaden koń nie skończył wyścigu,
- 2) jeśli w wyścigu biorą udział konie tylko jednego właściciela,
- 3) jeśli na konia, który wygrał, lub względnie na każdego z koni, które przyszły na płatnych miejscach, nie było ani jednej stawki.

Jeśli w wyścigu bierze udział kilka koni jednego właściciela i jeśli który z nich nie stawi się do startu lub pozostanie na starcie, to stawki na konia wygrywającego nie podlegają zwrotowi, stawki zaś na miejsce zwraca się tylko za tego konia, który pozostał na starcie.

Przed przystąpieniem do obliczenia wygranych odlicza się od ogólnej sumy stawek obu kategorii ustanowione według § 15 odsetki.

Wygrana oblicza się na marki polskie, sumy mniejsze od jednej marki są uznane, jako niepodzielne, i powstałe z nich pozostałości stanowią dochód Towarzystwa.

Określenie, ile jest płatnych miejsc dla wzajemnego zakładu, robi się zawsze według ilości koni, których jeźdźcy byli zważeni, bez względu na to, ile koni stawi się do startu lub ile ruszy od startu.

Obliczanie wygranych robi się jak następuje:

- 1) w zakładach na konia wygrywającego cała suma, przypadająca do podziału dzieli się na ilość stawek, zrobionych na konia, który wygrał wyścig;
- 2) w zakładach na konie z miejscem wszystkie stawki na te konie, które zajęły płatne miejsce, odejmuje się od sumy, przeznaczonej do podziału, pozostałą sumę dzieli się następnie przez dwa lub trzy, stosownie do ilości płatnych miejsc w danym wyścigu, nawet jeśli by na płatnych miejscach przyszło więcej koni, niż było miejsc. Każda taka druga lub trzecia część dzieli się przez ilość stawek, zrobionych na każdego konia oddzielnie, i wypłaca się z dodaniem stawki;
- 3) jeśli dla jakiegokolwiek przyczyny do mety nie przyszło tyle koni, ile było płatnych miejsc, lub jeśli na jednego, a względnie na dwa konie z tych, które przyszły z miejscem, nie było ani jednej stawki—to cała wygrana przenosi się na pozostałego lub pozostałe konie;
- 4) jeśli dwa lub więcej koni przyjdzie głowa w głowę, to obliczenie robi się jak w zakładach dla koni z miejscem.

Wyplata wygranych ma miejsce zaraz po zakończeniu i sprawdzeniu obliczeń i po otrzymaniu od sędziego u celownika powiadomienia, że na wypłacenie zezwala.

Takie postanowienie sędziego u celownika jest nieodwołalne, nawet jeśliby na skutek późniejszego postanowienia Zarządu lub Komisarzy Towarzystwa, porządek przyjęcia koni do mety uległ zmianie.

Zezwolenie na wypłatę nie może być dane, jeśli przed zakończeniem sprawdzania wag będzie wniesione zażalenie, dotyczące czy to konia, który wygrał, czy konia, który przyszedł z miejscem, do chwili osądzenia zażalenia.

Jeśli jednak wyrok nie może być wydany w przeciągu jednej godziny, to wypłata ma miejsce według porządku, w jakim konie przyszły do celownika, według orzeczenia sędziego u mety.

Wypłata nie może być nigdy niższą od stawki.

Wypłata uskutecznia się tylko za przedstawieniem biletu, który jest zawsze na okaziciela.

Bilety zgubione, przecięte, rozdarte i poplamione nie będą płacone.

W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Prezes Towarzystwa może zezwolić na opłacenie takich biletów. W takim razie wypłata następuje nie wcześniej, jak po upływie ośmiu dni.

Bilet kupiony nie może być zwrócony, ani zamieniony.

Za podrabianie lub fałszowanie biletów wzajemnych zakładów winni podlegają odpowiedzialności karnej.

Wypłata biletów dokonywa się na torze w kasach wzajemnych zakładów w dzień wyścigu do chwili zamknięcia kas, nie opłacone bilety mogą być reklamowane w specjalnej kasie na torze w czasie wyścigów lub w Zarządzie Towarzystwa w przeciągu siedmiu dni, po upływie których bilety są przedawnione i nie podlegają opłaceniu”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą od dnia ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *J. Raczyński*

Minister Spraw Wewnętrznych: *A. Kamiński*

3.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 9 grudnia 1922 roku

o zmianie rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego, w porozumieniu z Ministrem Skarbu, z dnia 15 maja 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wypłacie zastępczej pewnych kategorii wierzytelności, należnych obywatelom Państwa Polskiego od niemieckich, austro-węgierskich i austriackich b. rządów zaborczych, względnie okupacyjnych.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r., w przedmiocie wypłaty zastępczej pewnych

kategorji wierzytelności, należnych obywatelom Państwa Polskiego od niemieckich, austro-węgierskich i austriackich b. rządów zaborczych, względnie okupacyjnych (Dz. U. R. P. 1920 r. № 70 poz. 465) zarządza się co następuje:

§ 1. Sprawy o wypłaty zastępcze wierzytelności, powstałych na obszarze b. zaboru austriackiego, niezłatwione dla jakichkolwiek bądź powodów przez Komisarjat Głównego Urzędu Likwidacyjnego we Lwowie do końca roku 1922, przejmują z dn. 1 stycznia 1923 r. Główny Urząd Likwidacyjny do bezpośredniego złatwienia.

§ 2. Zgodnie z paragrafem poprzednim rozporządzenia niniejszego, §§ 3 i 7 rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego, w porozumieniu z Ministrem Skarbu, z dnia 15 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. № 57 poz. 361), zostają z dniem 1 stycznia 1923 r. zmienione o tyle, że czynności w zakresie wypłat zastępczych, wykonywane przez Komisarjat Głównego Urzędu Likwidacyjnego we Lwowie, mają być uskuteczniiane bezpośrednio przez Główny Urząd Likwidacyjny.

§ 3. Odnośne instytucje i osoby interesowane od dnia 1 stycznia 1923 r., wszelkie odpowiedzi na pisma Komisarjatu Głównego Urzędu Likwidacyjnego we Lwowie w sprawach wypłat zastępczych winne kierować wprost do Głównego Urzędu Likwidacyjnego w Warszawie.

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego:

J. Karśnicki

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

4.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 28 grudnia 1922 r.

w przedmiocie przedłużenia mocy prawnej patentów na wynalazki oraz świadectw ochronnych na wzory rysunkowe, modele i znaki towarowe, udzielonych na zasadzie poprzednio obowiązujących ustaw.

Na mocy art. 33 dekretu z dnia 4 lutego 1919 r. o patentach na wynalazki, art. 15 dekretu z dnia 4 lutego 1919 r. o ochronie wzorów rysunkowych i modeli oraz art. 23 dekretu z dnia 4 lutego 1919 r. o ochronie znaków towarowych (Dz. P. P. P. № 13, poz. 137—139), zarządza się co następuje:

Termin do składania podań o patenty na wynalazki, o ochronę wzorów rysunkowych i modeli, tudzież o ochronę znaków towarowych, zgłaszanych do Urzędu Patentowego Rz. P. na zasadzie art. 33 dekretu z dnia 4 lutego 1919 r. o patentach na wynalazki, art. 15 dekretu z dnia 4 lutego 1919 r. o ochronie wzorów rysunkowych i modeli oraz art. 23 dekretu z dnia 4 lutego 1919 r. o ochronie znaków towarowych (Dz. P. P. P. № 13, poz. 137 — 139), przedłużony ostatnio rozporządzeniem Ministra Prze-